Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5	1. Marts 1917	66. Aargang

Tale af Præsident Charles W. Penrose

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1916.

—

„Du vil stedsevarende give ham Fred, hvis Sind og Tanker er henvendt til Dig."

„Ja, om der er noget Folk i Verden, som mere fuldkomment nyder Freden end de Sidste-Dages Hellige, saa er jeg ikke bleven bekjendt med dem, hverken personlig eller ved Undersøgelse. Vi bør tilvisse have fuld Tillid til Herren, og jeg tror, at vi i Virkeligheden har det i en høj Grad, og derved finder vi Fred.

Om vi tidligere har haft nogen Tvivl i Henseende til Gud, hans Personlighed og hans Villie med Hensyn til hans Børn, saa forsvandt den, da vi modtog Evangeliet, som Joseph Smith blev et Redskab til at gjøre os bekjendt med i disse sidste Tider. Vore Fødder er, sammenlignelsesvis, stillede paa et solidt Grundlag. Vi veed, at Gud er Herren, og jeg tror, vi er fuldkommen overbeviste om Sandheden af den Erklæring, som Kirkens Præsident fremførte i Formiddag, at Faderen er en Person (ikke et ubestemmeligt Væsen, hvis aandelige Karakter Menneskene kun kan fantasere om), og at Jesus Kristus af Nasaret, født af Jomfru Marie, er hans enbaarne Søn i Kjødet, og at vi er skabte i deres Lignelse, som aabenbaret og tilkjendegivet i de hellige Skrifter, baade i de gamle og de nye; og naar vi beder, beder vi til ham, som Jesus Kristus bad til, og som han lærte sine Disciple at bede til som vor Fader i Himlen, og som Adam bad til i Edens Have og lærte sine Børn at bede til. Dette er fremsat meget klart for os i Herrens Ord til Moses, nedskrevet i Bogen, som er kaldt: „Den kostelige Perle"; ogsaa i Herrens Ord, som i endnu tidligere Tid var givet til Enok. Disse Ting forstaar vi klart og tydeligt paa Grund af

Aabenbaringerne, givne i disse de sidste Dage til Profeten Joseph Smith. Vi tilbeder visselig ikke Profeten Joseph Smith, men tilbeder, med ham, den evige Gud og Fader, Elohim, den Person, som Salmisten David omtaler, idet han siger: „Gud staar i Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guder". (Salme 82 : 1.) Paulus henthdede til ham, da han sagde:

„Thi om der end er saakaldte Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, som der jo er mange Guder og mange Herrer, saa er der for os dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham." (1. Kor. 8 : 5, 6.)

Disse guddommelige Personer ærer vi, idet vi tilbeder Faderen i Jesu Kristi Navn. Og vi ærer i høj Grad, eller burde gjøre det, den Mand, som Gud udvalgte, da han kun var en Dreng, til at paabegynde Oprettelsen af Guds Værk i de sidste Dage og repræsentere Herren ved Paabegyndelsen af „Tidernes Fyldes Husholdning", menende Evangelie-Husholdningen.

Mit Hjertes Attraa gaar ud paa at ære ham, naar vi synger: „Priser Profeten, som skued' Jehova!" osv. Medens Broder Anthony Lund i Formiddags sang den yndige Sang med Titel:„ Joseph, Seeren", som blev forfattet af Præsident John Taylor, der delvis led med Profeten Joseph Smith ved hans Martyrdød, da gik ethvert Ord og enhver Lyd af Tonen til mit Hjerte, og der er en egen Grund derfor. Fra den allerførste Gang, da jeg som Dreng læste noget angaaende Joseph Smith, var det, som en Hjertestreng hos mig blev anslaaet i Harmoni med hans Livsgjerning. Naar jeg har staaet frem i Verden, paa Gaderne og i Folks Forsamlingshuse, og baaret Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var den levende Guds Profet, har det været, som blev der en Opvaagnen i min hele Natur ved at bære dette Vidnesbyrd, og var en Aandsbeslægtethed mellem mig og Profeten, skjønt jeg aldrig saa ham med mine naturlige Øjne. Jeg tror, at Joseph Smith var en af de mægtige og store Aander, som vi læser om i de gamle og paa nogle Steder i de ny hellige Skrifter. Han var en af de mægtige Aander, som var tilbageholdt for at komme paa Jorden i de sidste Dage, i denne sidste Evangelie-Uddeling for at blive et Redskab i Faderens og Sønnens Hænder til at gjenoprette Kristi Kirke og gjøre Verden bekjendt med Principper, som Menneskene i et langt Tidsrum ikke havde kjendt noget til, og tilkjendegive Herrens aabenbarede Ord til denne Slægt, saa at et Folk kunde blive forberedt til at oprette Guds Rige og Jesu Kristi Rige. Jeg tror, at Joseph Smith før hans Fødsel paa Jorden var en af de store og mægtige Aander, som tjente for Herrens Ansigt.

Den fulde Underretning vedrørende vor Forudtilværelse og vor Fortidshistorie, hvem som helst af os, som har havt en kjødelig Tilværelse paa Jorden, har ikke været givet til os. Det har ikke behaget Herren at aabenbare ret meget desangaaende, men Kjendsgjerningen har været fremsat saa klar og forstandig for vort Sind, at vi har den faste Tros-Overbevisning, at vi levede, før vi kom her, og derfor skal vi ligeledes

leve, efter at vi forlader dette Liv. Fremdeles er vi blevne stadfæstede i Troen paa, at vi er Sønner og Døtre af denne almægtige Gud, som besad Fylden af Intelligens og var den største af alle intelligente Væsener, som eksisterede. Han er den Person, som vi tilbeder; og fra ham modtog vi vor personlige, organiserede, selvbevidste Tilværelse og Stilling. Han frembragte os. Vi er hans Børn, og derfor skylder vi ham fuld Lydighed. Vi har lært gjennem Guds Aabenbaringer, givne til os i disse sidste Dage, og særlig fra det 76. Kapitel i Pagtens Bog, at de Verdener, som har været skabte, er beboede af „Sønner og Døtre" i Guds Lignelse. Ligemeget, hvem der har været disse „Sønners og Døtres" umiddelbare Forfædre paa disse Kloder, saa er de dog alle Guds den evige Faders Børn, han, som er Jesu Kristi Fader og Jesu Kristi Gud, vor Fader og vor Gud; og naar vi beder, beder vi til ham, og ham skylder vi Lydighed, fordi han er vor Gud og vor Konge, vor Skaber og vor Fader. Naturligvis, naar jeg benytter Ordene „Skaber" og „Skabelse", saa tager jeg Ordene i den Betydning, som Profeten Joseph Smith gav dem. Han sagde, at disse Ord betød henholdsvis „Organisator" og „Organisation". Udtrykket, „at skabe", havde været benyttet i den Betydning: at frembringe noget af intet, og Profeten Joseph paaviste det aldeles uholdbare og fejlagtige af en slig Forstaaelse, medens han levede blandt os. Saa vi forstaar, at naar Ordet „skabe" er brugt, staar Ordet i Betydning af Ordet „organisere", at bringe sammen evigt eksisterende Atomer i den Hensigt, i hvilken de er skabte. Disse Sandheder, som jeg her har fremført, er nogle saa Sandheder af de mange, som Herren har tilkjendegivet for os gjennem Profeten Joseph Smith, og vi burde erindre dette og erindre Joseph Smith, som vi til enhver Tid bør erindre Jesus Kristus, vor Frelser, som Præsident Lund belærte os om i Formiddag, da han talte til os vedrørende Sakrament-Ordene. Vi burde altid erindre Profeten, ikke, at vi ønsker at nedbøje os og tilbede ham, men vi bør ære ham i hans Stilling, ligesom vi bør ære alle dem, der efter ham har været kaldte til at indtage en lignende Stilling.

Jeg var glad ved at høre Præsident Smiths Vidnesbyrd i Formiddag vedrørende, at han holdt Evangeliets Nøgler og den Autoritet, som var givet til Profeten Joseph Smith og overført til hans Efterfølgere; og Joseph F. Smith holder disse Nøgler i Dag, lige saa vel som Profeten Joseph Smith holdt dem, og han staar som Præsident for Kirken, som vor Leder, og vi ser op til ham som den, der har det afgjørende Ord. Der burde i Virkeligheden ikke være Meningsstridigheder indenfor Kirken, thi Guds Aabenbaringer er meget klare og ligefremme, om vi vil læse dem med et forstaaende Sind og et Ønske om at modtage dem i den Aand, som de er givne. Vi skulde ikke læse Aabenbaringernes Ord for at finde Fejl ved samme eller tilsyneladende Modsigelser, men modtage Ordene i al Ligefremhed, og ikke alene modtage dem, men fatte dem og efterleve disse Livets Ord, som Broder Heber C. Kimball plejede at fremholde. Nogle af vore Brødre er saa ivrige efter at finde tilsyneladende Modsigelser i de hellige Skrifter, at de vil tage Skriftsteder fra saa vel Bibelen som fra de evangeliske

Skrifter, vi er komne i Besiddelse af i vore Dage, og ligefrem opfinde som sammenholde og sammenligne dem paa en slig kløgtig Maade, at de synes at være i Uoverensstemmelse; og derefter ønsker de, at Kirkens Præsident skal udrede Sagen for dem ved at gjennemsøge Skrifterne for, selvfølgelig, netop at paapege, hvor de kan finde Støtte for deres Meninger og Ideer!

Præsidenten hentydede til nogle af disse Ting i Formiddag, og Raadet, han gav os, er meget betimeligt og meget nødvendigt, og om vore Brødre, som har Hang til Ordkløveri, hvilket enkelte af vore Søstre maaske ogsaa har, vilde ophøre med deres Ordkløverier og ydmygt søge Sandheden, er det sikkert, at de vil finde den. Om de søger efter Modsigelser, vil de finde dem, men om de søger efter Livets Ord, vil de finde det og fryde sig derved, og enhver Ting vil blive klar og forstaaelig for deres Sind. Jeg glæder mig derved, og jeg fryder mig ved Jesu Kristi Evangelium, som det har været aabenbaret til os i disse sidste Tider, paa Grund af dets Tydelighed. Jeg staar paa nøjagtig det samme Standpunkt som Profeten Nefi i denne Henseende. Han sagde, at han frydedede sig ved, hvad der var tydeligt, og Evangeliets Tydelighed har jeg frydet mig ved, lige siden jeg først hørte Evangeliet.

Den første Gang, jeg lærte noget om Joseph Smith som Personlighed, var, da jeg læste noget angaaende ham i en Bog, der var skrevet af en Franskmand, som var tilstede ved en Lejlighed, da Joseph Smith prædikede til nogle Indianere, og han beskrev de nærmere Omstændigheder forbundne dermed, og der var noget i denne Beretning, som tildrog sig min Opmærksomhed, før jeg hørte Evangeliet blive forkyndt i disse sidste Dage, og naar jeg da hørte det, denne samme Aand og Følelse gjorde sig gjældende hos mig, og jeg ønskede at kjende mere angaaende denne Joseph Smith. Jeg takker Gud, at jeg lærte angaaende ham; jeg takker Gud for, at da jeg hørte Evangeliet blive prædiket, det slog Rod i min Sjæl; jeg var forberedt derfor paa denne mærkelige men ligefremme Maade, og lige siden den Tid har der for mig været noget knyttet til Joseph Smiths Navn, Arbejde og Mission, der ligesom gaar igjennem min hele Natur. Jeg fryder mig ved at bære det Vidnesbyrd, som jeg har gjort i mange Lande og til mange forskjellige Tider, at Joseph Smith var i Sandhed den levende Guds Profet, og at, da han døde — det vil sige: hans Aand forlod Legemet — døde han som en Profet, og at han fremdeles virker i denne Egenskab, hvor han er gaaet til, en Sphære, som vi ikke kan beskue, ligesom vor forrige Tilværelse ikke kan beskues af os. Men han lever, og han vil aldrig mere blive plaget af Tyranner, som fulgte ham her; han vil aldrig mere blive forulempet paa Grund af de falske Beskyldninger, som var fremsatte mod hans Karakter. Han er ikke mere besværet af den Modgang, han mødte her i Livet, her, hvor han hele Tiden mødte saa megen Modstand, medens han Aar efter Aar udførte sin Gjerning. Men han er gaaet bort fra Verdens Beskuelse og fra vor Beskuelse for en Tid, og virker nu i den Verden, der ligger bag „Sløret", i den omfattende Sphære, hvor der lever saa mange af Guds Børn, der har levet i Kjødet og gaaet der før os. Han har en Gjer-

ning at udføre her paa Jorden en Tid endnu; og han har efterladt os et Legat i Henseende til de af vore Forfædre, som ikke modtog Evangeliet, eller som Evangeliet ikke blev tilbudt her paa Jorden.

Der er givet de Sidste-Dages Hellige et stort og herligt Arbejde at udføre, ikke alene at bringe eller sende Evangeliets Budskab til alle Jordens Nationer, Slægt og Folk, men at udføre et Frelses-Arbejde for disse Slægters afdøde Forfædre. Hvilket et mægtigt Arbejde er det ikke, der maa blive udført for disse! Og hvor lidt kjender vi ikke til deres virkelige Stilling hinsides! Der er imidlertid ingen Tvivl i vort Sind om, at, hvad der er aabenbaret angaaende Aandeverdenen, er klart og sandt. Det er tydeligt tilkjendegivet, at naar Menneskets Aand forlader Legemet, denne Aand gaar hen, hvor den tilhører. Der er en Slags foreløbig Dom. Vi er meddelte, at vi ved Døden gaar hjem til Gud, som gav os Livet, saaledes som vi læser i det gamle Testamente: „Støvet skal vende til Jorden igjen, hvor det var før, og Aanden skal vende tilbage til Gud igjen, som gav den.“ Dermed menes imidlertid ikke, at vi gaar til Himlen, som almindelig er lært i den kristne Verden, til Faderens umiddelbare Nærhed og Samfund, men vi er belærte om, at vi bliver sendte enten til den ene eller den anden Del af Aandernes Verden. De gode gaar til Guds Paradis, hvor de hviler fra deres haarde Arbejde, og hvor de er fri for Sorger og Gjenvordigheder og for alle de Onder, som plager os gjennem Kjødet, og hvor de, befriede fra Legemet, er i Stand til at komme i Besiddelse af mere Lys og Forstand og gjøre Brug af den Erfaring, de har indhøstet her, til hinandens Fordel, eller ogsaa, lig Frelseren gjorde, til Fordel for dem, som er gaaet til den anden Side af denne Aandernes store Verden, den Del, hvor de onde og ugudelige gaar. Jeg har ofte tænkt, at det maa være en frygtelig Tid og et frygteligt Sted, der er i Vente for dem, som her levede et lastefuldt, ugudeligt og vederstyggeligt Liv. Hvilket et Selskab! Hvilke Forbindelser! Hvilken Elendighed maa der ikke herske iblandt disse! — Altsaa, de gode er samlede i Paradis og de ugudelige er sammen i Hades eller de ugudelige Aanders Opholdssted.

Vel, der er i Sandhed en stor Arbejdsmark for Guds Sønner, og maaske for Guds Døtre, efter at de gaar bort fra deres Legemer. De er fremdeles i Faderens og Sønnens Billede eller Lignelse, og de har et Arbejde at udføre i Forbindelse med den store Plan, der vedrører Menneskenes Forløsning; thi Tiden vil komme, da alle skal blive frelste, som kan blive det. Gud er en stor Økonom. Enhver Ting og enhver Sjæl, som kan blive frelst, vil blive det, og kun de, som ikke kan blive frelste, vil gaa fortabte, paa Grund af Virkningen af evige Principper. Efter at have modstaaet Sandheden og elsket Løgnen og fægtet imod, hvad de en Gang bevidnede var og vidste var Sandhed, idet de er besatte af det onde og en morderisk Aand, af disse Grunde gjør Retfærdigheden sine Krav gjældende overfor dem, og de staar som en Følge deraf udenfor Forløsningsplanens Rækkevidde. De kan end ikke modtage den Frelse, som skal komme til de syndefulde, som omvender sig, og som skal opstaa til telestial Herlighed eller en Herlighed som Stjernernes

Glans, i Sammenligning med Solens og Maanens Lysglans. De kan end ikke arve denne Herlighed. Ikke saa af vore Brødre er i Vilderede med Hensyn til, hvad der er sagt om disse „Fortabelsens Sønner". I det 76. Kapitel af Pagtens Bog er vi underrettede om, at alle, med Undtagelse af disse, skal komme frem og blive forløste. Dette mener, at de skal komme frem i en af de tre forskjellige Riger af Herlighed, den celistiale, den terrestriale eller den telestiale. De har den Ide, at Fortabelsens Sønner ikke skal opstaa, fordi der staar skrevet i nævnte Kapitel, at „alle de øvrige skulle føres frem ved de dødes Opstandelse".

Jeg ønsker at læse for Eder et Vers fra Pagtens Bog, som jeg haaber vil bringe Diskussionen om denne Sag til Hvile, saa at der ikke vil blive nogen Misforstaaelse desangaaende. Verset findes i det 88. Kapitel, der er en meget herlig Aabenbaring fra Gud til Profeten Joseph Smith. Disse Aabenbaringer er alle gode, de er alle herlige, men der er nogle, som paa særskilt Vis staar saaledes for mig, og denne er en af dem. Jeg betragter det 76. Kapitel i Pagtens Bog, som den mest herlige Aabenbaring vedrørende Menneskeslægtens fremtidige Stilling, som har været trykt og publiseret. Jeg haaber, kjære Søskende, at I har læst den, og at I fremdeles vil læse den, og at de, som ikke grundigt har studeret Aabenbaringen, vil gjøre det. Nu vil jeg ikke læse det hele af det Kapitel, som vedrører Opstandelsen. I vil finde denne Del fra det 25. til det 31. Vers i det 88. Kapitel angaaende den celestiale, den terrestriale og den telestiale Herlighed, ligesom I ogsaa vil læse angaaende disse Herlighedsgrader i det 76. Kapitel. Det 88. Kapitel er en senere Aabenbaring. Efter at de er omtalte, som skal komme frem og blive levendegjorte ved den celestiale Herlighedsfylde, og dernæst de, som skal blive herliggjorte ved den terrestriale Herlighedskraft, og fremdeles de, som skal modtage en telestial Herlighed, siges der i det 32. Vers:

„Og de, der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desmindre, fordi de ikke vare villige til at glæde sig i det, som de kunde have annammet, skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted, for at nyde det, de vare villige til at annamme."

Dette Vers udviser, at der er fire Grupper af opstandne Væsener, de, som er levendegjorte ved den celestiale Herlighedsfylde, fordi de adlød celestiale Love; de, som er levendegjorte ved en mindre Herlighedskraft, den terrestriale Herlighedsfylde, idet de ikke modtog Evangeliet, da de levede i Kjødet — ikke desto mindre var mange af dem hæderlige Mennesker, og de skal blive levendegjorte ved den terrestriale Herlighedsfylde; og dernæst skal de, som forbliver tilbage, de lastefulde, ugudelige og vederstyggelige, som, efter at have betalt den sidste „Hvid" af deres Syndeskyld, er bragte frem, ogsaa blive levendegjorte og modtage den telestiale Herlighed. Men nu de, som er tilbage, hvem er de? Det er dem, som ingen Frelse har opnaaet i noget af disse Herlighedsriger. I Herrens rette Tid skal de ogsaa blive levendegjorte, men de skal komme til deres eget Sted, og dette „eget Sted", bliver der sagt, er ved Djævelen og hans Engle, og „hverken dets Ende, Vidde, Højde, Dybde

eller Elendighed" er kjendt. Udstrækningen af deres Straf kjender intet Menneske, thi Herren aabenbarer det kun ved Syn til nogle, og Synet bliver straks tillukket, siger han. Saa nu, Brødre, om nogen af Eder er komne lidt i Vilderede over disse Skriftsteder i det 76. Kapitel, lad dette være tilstrækkelig opklaret ved, hvad jeg har oplæst for Eder eller henledt Eders Opmærksomhed paa. Læs disse Skriftsteder i Forbindelse med hinanden, og Sagen vil stille sig klar for Eder.

Disse tydelige og ligefremme Principper, som vi har modtaget fra Gud, fra den almægtige, evige Fader ved Aabenbaring, gjennem hans Profeter, og paa særlig Vis ved den store Profet, som har levet i disse sidste Dage, Joseph Smith, burde tilvisse stille os paa en solid Grundvold og give os Hvile og Fred i vore Sjæle. Deri ligger en af de herlige Ting forbunden med Kirken, som vi tilhører, nemlig Lærdommene, vi har modtaget. Vi vide dette; vi er overbeviste derom; vi er ikke i nogen Tvivl angaaende Korrektheden af disse Lærdomme, om vi har annammet dem i den rette Aand. De os givne Lærdomme er indprægede i vort Sind og er blevne vor Rettesnor i Livet. Vi lever ved dem som Herrens Præstedømme og Tjenere, idet vi sætter, hvad Herren ved Aabenbaring har budt os at gjøre, først blandt alle de Arbejder, som det paahviler os at udføre. Jeg takker Herren, at dette Ideal var plantet i mit Sind, da jeg annammede Evangeliet i mine Drengeaar, at dette for mig var den mest vigtige Ting under Solen, at dette stod over Hensynet til Fader og Moder, Hustru og Børn, Huse og Land og Besiddelsen af noget Slags, som er jordisk — Guds Rige først! Sandheden, som skal triumfere, førend alle andre Ting! At lære den og at leve derefter, har været det første og vigtigste for mig.

Dette har været mit Ønske fra den første Begyndelse, og jeg har forsøgt at gjennemføre det i mit Liv, og deri har jeg haft en usigelig Glæde og inderlig Tilfredshed. Den Tillid, som jeg har følt i Henseende til dette Værk, har været en Fryd for mig, saa at jeg ved, at Herren, min Forløser, lever, og at han skal staa paa Jorden i de sidste Dage og bringe herlig Ære og fuld Belønning til alle, som tjener ham og holder hans Befalinger, som han har givet til os, og som er Faderens Befalinger. Jeg veed, at disse Ting er sande. Jeg har ikke nogen Tvivl desangaaende. Deri er der tilvisse Fred, noget at stole paa, noget, vi ikke behøver at strides om eller at stille os tvivlende overfor, ikke noget uvist, men noget, som giver Sjælen en fuld Overbevisning om Sandheden. Og jeg har været i Stand til at bringe denne Sandhed til andre, og den bestemte Vished, som min Stemme gav Udtryk for, naar jeg talte, har bragt Overbevisning, Herren være takket, til mange andre, som jeg paa mine Rejser og Vandringer som en ydmyg Herrens Tjener har vidnet for. Og dette er, hvad vi alle tiltrænger, kjære Brødre, den bestemte og urokkelige Overbevisning i vore Sjæle, at vi har modtaget Sandheden, og at det Præstedømme, som vi holder, og den Autoritet, som Herren har delagtiggjort os i i disse sidste Dage ved Profeten Joseph Smith, er en herlig Virkelighed. Dette Præstedømmes Kraft og denne guddommelige Autoritet er det, som Kirkens Præsident talte angaaende i Formiddag, idet han talte om Præste-

dømmet efter Guds Søns Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse og Aars Ende, og som eksisterede Tidsaldre, før denne Verden eller andre af samme Slags rullede ind i Tilværelsen. Dette Præstedømme er uden Begyndelse eller Ende og er Guds Magt og Kraft. Det bringer med sig Sandhedens Lys. Det medfører Autoritet til at administrere i Herrens Navn, og disse Administrationer, naar de er korrekt udførte, er derfor lige saa gyldige, som om Faderen eller Sønnen eller en anden mægtig Person havde udført dem. Dette er det herlige, som er forbundet med denne Autoritet, som Herren ved Aabenbaring har delagtiggjort os i. Formedelst dette Præstedømme fører vi med os, hvor som helst vi gaar, den Kraft og Fuldmagt, som Herren giver os til at administrere i hans Navn, og vore Handlinger er virkningsfulde, og hvad vi udfører paa Jorden, er regnet af Værd i Himmelen; hvad vi besegler paa Jorden, er beseglet i Himmelen; hvad vi løser paa Jorden, naar Handlingen er udført paa den rette Maade, er løst i Himmelen, og hvad der er nedskrevet her, er nedskrevet der, skjønt Maaden, hvorpaa dette bliver udført, ikke er meddelt os. (Fortsættes.)

„Salige ere de døde, som dø i Herren."

Medens Johannes, den Discipel, som Jesus elskede saa højt, var henrykt i Aanden og saa Tidernes mægtige Begivenheder, iblandt hvilke var Evangeliets Gjengivelse og Forkyndelse „til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk" i de sidste Dage ved en hellig Engel, som skulde flyve midt igjennem Himmelen med Budskab om, at Guds Doms Time var kommen; og efter at en anden Engel havde forkyndt Babylons Fald, siger han:

„Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Skriv: Salige ere de døde, som dø i Herren herefter. Ja, Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gjerninger følge med dem." (Aab. 14 : 13.)

Indholdet af dette Vers synes at tilkjendegive, at Johannes var bekjendt med de mange tunge Prøver, de Hellige vilde blive underkastede, som adlød det fra Himmelen gjengivne Evangelium. I de himmelske Syn, som udfoldedes for ham, saa han rimeligvis de Forsagelser, Savn, Forfølgelser og Bespottelser, som ventede dem. Han saa under Alteret „deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare". Han hørte dem raabe med høj Røst og sige: „Herre, Du hellige og sanddru! hvor længe tøver Du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden". Han hørte videre, at der blev sagt til dem, „at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaas ligesom de." (Aab. 6 : 9—11.)

Med Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage forstod Johannes godt, at det omfattede saavel de levende som de døde, og han var uden Tvivl godt bekjendt med det forløsende Arbejde, der vilde blive udført paa de dødes Vegne paa den Tid, Malakias profeterer om, da Fædre-

nes Hjærte skulde vendes til Børnene, og Børnenes Hjærte til deres Fædre; og med en slig Forstaaelse var det han hørte Røsten lyde: „Salige ere de døde, som dø i Herren herefter." Disse hensovede Hellige, der havde været tapre Vidner om Jesus under Livets Kamp, modtog endvidere den Trøst, at Dagen var nær, da Frelserens Gjenkomst skulde finde Sted; thi Johannes siger med Hensyn hertil:

„Og jeg saa, og se, en hvid Sky, og een sad paa Skyen, lig et Menneskes Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand".

Hensigten med disse Anførsler er, om muligt, at indgyde Trøst hos saadanne Søskende her i Missionen, som fra Tid til anden maa give Afkald paa sine kjære, naar Dødsengelen kalder.

Formedelst vor egen Erfaring i Livet tror vi at kunne være i Stand til at sympatisere med dem, som sørger, naar Livets tunge Prøver falder i deres Lod. Herrens Ord lyder:

„I skulle saaledes leve tilsammen i Kjærlighed, at I begræde dem, som dø, og især dem, der ikke have Haab om en herlig Opstandelse. Og det skal ske, at disse, som dø i mig, skulle ikke smage Døden; thi det skal være sødt for dem. Og ve dem, der ikke dø i mig; thi deres Død er bitter." (Pagt. Bog 42. Kap., 45—47.)

Da vi i den senere Tid har haft Lejlighed til at være tilstede ved flere af vore Venners Begravelse, har vi samtidig nøje lagt Mærke til, at kun liden Trøst er givet de efterladte og sørgende i Henseende til det tilkommende Liv; kun et lidet eller intet Haab om Muligheden af en Gjenforening med de hedengangne kjære hinsides Graven, der, hvor Livet egentlig først begynder, er blevet fremsat. Nogen vil maaske spørge: Hvad skal vi haabe?" Svaret gives i følgende Ord:

„Se, jeg siger Eder, at I skulle haabe, formedelst Kristi Forsoning og hans Opstandelseskraft, at blive oprejst til det evige Liv, og dette formedelst deres Tro paa ham, i Overensstemmelse med Forjættelsen."

De sande Hellige frygter ikke Døden; thi hinsides den skumle, mørke Dødsdal, lyser Forjættelsens klare Stjerne, der bebuder Gjenforeningens herlige Dag, da alt skal blive fornyet, og det forkrænkelige skal blive ombyttet med Uforkrænkelighed. De sande Hellige betragter ved Aandens Lys det, som er forjættet af Herren selv gjennem hans fordums inspirerede Tjenere, der talte, skrev og sang om Skabningens Fornyelse, ogsaa hvad selve Jorden angaar med sine utallige Prydelser af Træer, Frugter samt Blomster og alt, som skal fryde Mennesket i sin udødelige Tilstand. Profeterne saa i Aanden Dalene ophøjede, og Bjergene fornedrede, de forhen vilde Dyr lege med de smaa uskyldige Børn, og Løven æde Straa som en Okse. De forudsagde, at den Tid vilde komme, da, som Profeterne vidner om, der ikke længere skulde høres om Vold i Landet eller om Forstyrrelse inden dets Landemærker, om den Tid, da Folket skulde handle retfærdigt og arve Landet evindelig. — De skuede Menneskenes Oprejsning fra Gravens Bo, ja, den Tid, da Livets Træ skal blomstre og hver Maaned give sin Frugt, den Tid, da „Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være

mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere, thi det første er veget bort." (Aab. 21 : 3.—4.)

Med Haabet om disse herlige Forjættelser gjemt dybt i vort Hjærte, lytter vi til Aandens stille, men gjennemtrængende Stemme, der siger:

„Se, jeg kommer snart! Hold fast ved det, Du har, at ingen skal tage din Krone. Den, som sejrer, ham vil jeg gjøre til en Pille i min Guds Tempel, og han skal ikke mere gaa ud derfra." (Aab. 3 : 11, 12.)

Søskende i Kristo! I, som Sorgen tynger her i Prøvelsens Land, det er til Eder vi har samlet nogle enkelte, gyldne Aks, som vi beder Eder indflette i den Krans, der aldrig kan visne, i den, der er sammenbunden med Kjærlighedens evige og uopløselige Baand.

Til Dig, Du Hustru og Moder i det fjerne, som i din stille Færd i Livet, i din egen lille Verden i Hjemmet, hvor Livets Prøvelser maaske er mange og haarde, trofast kjæmper og stræber fremad for slutteligt at opnaa Klenodiet, medens den, hvis Navn Du frivilligt valgte at bære, er ude i Verden for at udsaa til Livets store Høst, tag ogsaa Du et af disse gyldne Aks som din Ejendom, for din Flid, din Hengivenhed og din Opofrelse for den Sag, Du har helliget Dig til.

Hans J. Christiansen.

Mangelfuld Kristendom.

Tale af Ældste Hyrum M. Smith, holdt i Tabernaklet den 17. Septbr. 1916.

(Fortsat fra Nr. 4.)

Brødre og Søstre! Med Hensyn til militære Forberedelser og Oprettelsen af Øvelseslejre overalt i Staterne, som der tales saa meget om for nærværende Tid, da vil jeg sige, at Oprettelsen af slige Øvelseslejre maaske kan være berettiget og til Gavn for Nationen, dersom Mændene kan blive kontrollerede af Lærere, der har Gudsfrygt i deres Hjærter og Kjærlighed for deres Medmennesker og bruger deres Magt og Styrke i det godes Tjeneste og til de uskyldiges og svages Forsvar, og Beskyttelse af alle Menneskers Rettigheder. Hvis ikke, saa er enhver Krigsforberedelse og Rustningsbevægelse efter min Opfattelse blot et Skridt længere bort fra og en ny Hindring for Guds Riges Komme og Fred paa Jorden.

Dersom lige saa mange og lige saa fremragende Mænd havde gjort lige saa store Anstrængelser for Guds Riges Fremme, for Jesu Kristi Evangeliums Udspredelse og for Menneskers Sjæles Frelse, som er bleven lagt for Dagen her i Landet af højtstaaende Mænd og andre i at kalde Mænd sammen i Øvelseslejre for at lære Militærtjeneste, hvor meget godt kunde der saa ikke være udført for Menneskeheden. Menneskene bruger ikke deres Tid og Evner lige saa lidt som deres Midler til Guds Riges Fremme og Menneskers Frelse i samme Udstrækning som til disse andre Ting. Hvad der gaar under Navn af Kristendom og har gaaet under dette Navn lige siden de første to eller tre Aarhundreder efter Kristus, har ikke kunnet andet end slaa fejl, thi

denne Kristendom er i Teori og Praksis langt fjernet fra den sande Kristendom, som Kristus og hans Apostle fremførte. Den har ingen Betingelser for at kunne sejre og vil aldrig sejre i Verden; og lad det staa klart for enhver, at jeg bestemt og absolut gjør Forskjel mellem Kristendommen, saaledes som den findes i Verden i Dag, og uforfalsket Kristendom. Der er meget godt forbundet med de forskjellige Kirkesamfunds Tro og Praksis, og meget, der er daarligt; der er megen Sandhed og megen Vildfarelse, men de mangler Aanden, som sætter Menneskene i Stand til at skjælne mellem det gode og det daarlige, mellem Sandhed og Vildfarelse. De er ikke i Besiddelse af den Kraft, der leder Menneskene til at søge Gud og holde hans Befalinger og holde sig selv borte fra det onde. Denne Kraft mangler i, hvad der nu kaldes Kristendom. Hvad Verden trænger til at modtage, er Jesu Kristi sande Evangelium. Vi har det her. Det er paa Jorden, men det er ikke almindeligt udbredt. Det er heller ikke almindeligt eftertragtet. Ikke alene er der mange bedrageriske Aander blandt Menneskene, men en Mørkhedens Aand dækker Jorden. Menneskenes Tanker er henvendte paa ganske andre Ting end den Herre Jesu Kristi Bud og Guds Riges Opbyggelse.

Menneskenes Sind over hele Verden er i Dag henvendt paa de Ting, der vil hjælpe dem til at ødelægge deres Medmennesker. I de store, kristne Nationer i Europa bedes der specielle Bønner; der holdes periodiske Bønnemøder; en Dag udvælges Uger i Forvejen til Bededag, og de averterer denne Dag vidt og bredt, og naar Dagen oprinder, samles Folket i store Masser for at bede. Alle disse Nationer gjør det samme. Ulykkeligvis bedes der meget lidt i Mellemtiden, og naar de saa beder til Gud, foregivende at anraabe ham i hans Søns, Jesu Kristi Navn, hvad tror I saa, man gjør?

De har den Frækhed at foreskrive Betingelserne, paa hvilke de vil modtage Svar paa deres Bøn. Det er paa denne Maade de beder. Menneskene beder om Sejr. Nationerne beder til Gud om at give dem Sejren, hvilket kun kan betyde Nederlag for andre; thi et Land kan kun sejre ved, at et andet Land lider Nederlag, og dette andet Land er lige saa ivrigt efter at vinde, og dets Befolkning beder ogsaa til Gud om at give det Sejren. Gud vil aldrig høre saadanne Bønner. Aldrig! Det var ikke saaledes, Herren lærte Menneskene at bede. Herren lærte dem at elske ham over alle Ting med hele deres Hjærte, Sjæl og Sind, og derefter gav han dem den Befaling, at elske deres Næste „som sig selv".

Mennesker, saakaldte kristne Mennesker, men uden Gudsfrygt, træder frem foran Alteret i Kirkerne og beder med Hjertet fuldt af Had. Kan den Slags Bønner naa op til Gud, som gjennem sine Tjenere har erklæret, at den, der siger, at han elsker Gud, medens han hader sin Broder, er en Hykler og en Løgner? Det gjør intet til Sagen, under hvilket Paaskud et Menneske beder til Gud; dersom han hader sin Broder, vil hans Bøn ikke blive besvaret. Herren vil ikke høre den Slags Bønner; Herren vil ikke besvare Bønner, som Mennesker opsender om Magt til at vinde Sejr over deres Medmennesker ved at ihjelslaa dem i Millionvis. Nej, og atter Nej! Fred vil ikke komme hurtigere som Følge af den Slags Bønner, hvorledes de end opsendes, periodevis paa dertil beskikkede Dage eller dagligt.

Ikke før Menneskene ydmyger sig for Herren, omvender sig fra deres Synder og beder Gud om Tilgivelse for dem — ikke før de kan bede Herren ogsaa tilgive deres Fjender og henvender sig til ham med Kjærlighed til Gud og Mennesker i deres Hjærter, vil deres Bønner blive hørte, eller Freden holde sit Indtog i Verden. Naar Menneskene vender sig fra det onde og søger at overvinde ondt med godt, naar de frygter Gud i deres Hjærter og omvender sig fra deres Synder og Vildfarelser, naar de kan udvise Barmhjærtighed, Taalmodighed og Overbærenhed med deres Medmennesker, som sætter sig op imod dem, da først kan de forvente, at Herren vil høre deres Bønner. Naar Verden naar til det Standpunkt, at dens Indvaanere kan forene sig i en mægtig Troens Bøn om Sejr for Retfærdighed, Sandhed og Ret, og beredvillig udøver Barmhjærtighed, da vil vi have Haab om, at Tiden ikke er langt borte, da Herren vil komme og dvæle blandt Menneskene og regjere over dem i Retfærdighed og Naade. Naar Guds Love er eneraadende, ikke i den Forstand, at Menneskene vil blive tvungne til at adlyde dem, men eneraadende hos hvert enkelt Menneske, idet det ikke alene indser Nødvendigheden af at adlyde dem, men at det er Menneskets højeste Ønske at holde Guds Bud og efterleve alle Herrens Love og Anordninger; naar Menneskene holder dem, fordi de elsker dem, fordi de veed, de er gode, og fordi de elsker Retfærdighed — det er den Tid, vi haaber paa skal komme. Og naar den Tid kommer, da vil Krig ikke mere finde Sted, Ugudeligheden vil være overvundet og Retfærdighed herske, og Kjærlighed til Gud vil fylde Menneskenes Børns Hjærter, og da er der Fred paa Jorden.

Jeg vilde ønske, vi kunde naa Menneskenes Ører og Hjærter med det herlige evangeliske Budskab, saaledes som det er blevet gjengivet til Jorden gjennem Profeten Joseph Smith. Her er Evangeliet, aabenbaret fra Himlen. Her er Evangeliet i dets oprindelige Renhed, Skjønhed og Fylde, her er Evangeliet helt og fuldt, adskilt fra det, der er ondt, usandt og uægte. Her er Kraften til at bedømme Aander og skjælne mellem Sandhed og Vildfarelse, og her er ligeledes den Drivkraft, der leder Mennesker til at modtage Sandheden og adlyde den, til at afsky Synden og kaste Vildfarelser til Side.

Det er Guds Kraft til Frelse. Det er den Kraft, der til sidst vil overvinde alt det onde og fylde Jorden med Sandhed, med Retfærdighed og med Kjærlighed til Gud og Mennesker og fylde Menneskenes Hjærter med Taalmodighed og Overbærenhed overfor andres Fejl og Svagheder. Maa Herren velsigne os Sidste-Dages Hellige og hjælpe os til at holde hans Befalinger, hjælpe os til at arbejde for Fredens Sag. Lad vore Bønner opstige til Herren i Tro for alle hans Børn, baade gode, daarlige og middelmaadige hele Verden over, at de efterhaanden gjennem den Helligaand maa lære at kjende og forstaa Herrens Villie.

Lad os ikke bede for dette eller hint jordiske Riges endelige Sejr — lad os ikke bede om, at denne eller hin Konge, Kejser eller Præsident maa triumfere over sine Modstandere, men lad os bede saaledes, som Herren befalede os at bede: „Til os komme dit Rige, din Villie ske paa Jorden, som den sker i Himlen". En saadan Bøn fylder mit Hjærte

med Glæde og Taknemlighed og med en Følelse af Samdrægtighed og broderlig Kjærlighed mod alle Mennesker. Jeg kunde ikke udtale denne Bøn, hvis jeg i mit Hjerte havde et Ønske om at slaa nogen ihjæl. Nej! Jeg beder — og maa de Hellige bede, og maa vore Brødre i alle andre Nationer bede til Herren: „Til os komme dit Rige; din Villie ske paa Jorden, som den sker i Himlen", og naar Menneskene vil vende sig til Herren paa denne Maade, da kan de have Haab om at saa deres Bønner besvarede.

Maa Herren være med Eder og med de Hellige alle Vegne og med Kirkens Autoriteter, at de maa være fyldte med den Helligaand og vejledte ved Guds Aabenbaringer, at de maa have en fuld Forstaaelse af Herrens Hensigter, saaledes at de altid kan staa i Israels Midte og tilkjendegive Guds Villie for Folket. Jeg beder, at Tiden snart maa komme, da alle de Sidste-Dages Hellige vil være rede til at modtage Herrens Ord, naar det forkyndes for dem, og tro paa dem med det samme, ikke i Morgen, ikke udsætte det til næste Uge eller næste Aar, men modtage det, saaledes som det kommer direkte fra Gud til os, for at vi skal adlyde det og leve derefter nu, saa at Frugterne af Lydighedens Evangelium kan blive tildelte de Hellige nu og i Fremtiden.

Dette er min Bøn, ikke alene for de Hellige i Zion, men for de Hellige og Ældsterne alle Vegne. Lad mig sige til Eder, mine Brødre og Søstre, at vi har mange Ældster ude i Verden, forkyndende Evangeliet. Vi har kun faa i England og kun faa i de skandinaviske Lande, men de faa, der er i Europa nu, er saa langt fjærnet fra øjeblikkelig Fare, som det er muligt.

Der er stor Kraft, stor Opmuntring, Mod og Styrke modtaget gjennem Eders Bønner. Herren hørte Eders Bønner, og han har velsignet Ældsterne; han har velsignet sine Tjenere, som han har kaldet til at forkynde Evangeliet i fremmede Lande. Han har beskyttet deres Liv og velsignet og bevaret de Hellige. Han har bevaret dem fra Ulykker, Død og Ødelæggelser i Farens Stund. Alligevel har Herren tilladt mange af vore Brødre i de europæiske Lande at nedlægge deres Liv paa Slagmarken. Det er forfærdeligt at tænke sig, at Sidste-Dages Hellige, som elsker Herren og som ønsker at holde hans Befalinger, er stillede overfor hinanden som Fjender. Det er frygteligt for dem alle. Mange af vore Brødre er dræbte, nogle er saarede, og et stort Antal er endnu i Hæren paa begge Sider. Dog, vi kan bede for dem, at de maa blive frelste, om ikke fra Døden paa Valpladsen, saa dog med en Frelse i Guds Rige gjennem al Evighed. Og dette veed vi, de vil opnaa, dersom de holder sig rene og ubesmittede af Verden.

Lad os ogsaa bede om, at de maa være i Stand til at undgaa Verdens Synder og Daarligheder; thi dette siger jeg Eder, at der er mange Ting i denne Krig, der er uendeligt meget værre end Døden paa Slagmarken, og Tusinder af Mænd vil leve et Liv værre end Døden som Følge af deres Hengivelse til Last og Synd under Krigen. De vil vende tilbage fra Krigen med hele Lemmer maaske, men mange af dem vil være aandeligt døde, nedsølede og fordærvede i moralsk Henseende, næsten uden Haab om Redning. De kommer hjem værre end døde.

I Skyttegravene erhverves der ikke Tro paa Gud, Kjærlighed til

Næsten eller Respekt for Kvindens Ære. Hvor Krigen faar en Mand til at tænke lidt paa hans aandelige Velfærd, faar den Tusinder til at vende sig til ganske andre Ting. Og det er en ødelæggende Svøbe og en Pest, der vil hvile over Nationerne som en Forbandelse, efter at Døden har udtyndet deres Befolkning. Lad os bede, at vore Brødre maa gjøre Brug af deres Indflydelse som Sidste-Dages Hellige, og ikke tabe Troen eller Tilliden til Gud eller glemme deres Beslutning om at vise deres Medmennesker et godt Eksempel. Jeg ønsker her at sige til Eder, og det er med inderlig Glæde og Tilfredshed, at jeg siger det, at, saa vidt jeg veed, har Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ude i Slagtummelen bevaret Troen og er endnu Sidste-Dages Hellige. De har ikke tabt Troen eller deres Kjærlighed til Gud, og medens de har maattet lyde Kaldet fra deres Fædreland om at stille sig under Fanerne, saa gjør de dette med Ønsket og Beslutningen om at leve retskaffent og ærligt og holde deres Pagter. Og de har hidtil opført dem mønsterværdigt. Lad os vedblive at bede for dem og for alle Mennesker, at Tiden snart maa komme, da vi er i Stand til at rense os selv, og at Verden vil rense sig selv og vende sig bort fra Synd og Ugudelighed af alle Slags. Indtil dette sker, veed kun Gud, hvad der vil finde Sted. Dersom alt vedbliver at gaa saaledes som nu, og Menneskene synker dybere og dybere i Synd og kommer stedse længere bort fra Herren, da kan jeg ikke se nogen anden Redning, end at Gud den Almægtige udstrækker sin Arm og tilintetgjør al Ugudelighed og Synd paa Jorden.

Maa Guds Villie ske og hans Rige snart komme, er min Bøn i Jesu Kristi Navn!

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne vil i Aar blive afholdte som følger:

I Trondhjem	den	31. Marts og 1. April.
„ Kristiania	„	7. og 8. April.
„ Bergen	„	14. og 15. —
„ Kjøbenhavn	„	21. og 22. —
„ Aarhus	„	28. og 29. —
„ Aalborg	„	5. og 6. Maj.

Alle Brødre, som holder en Grad af Præstedømmet, samt Bestyrelserne for de forskjellige Foreninger, bedes saavidt muligt at komme tilstede ved Mødet Lørdag Aften og være beredt paa at afgive Rapport over Foreningens Virksomhed siden sidste Konference.

Til Søndagsskolemødet Kl. 10 Søndag Formiddag bør alle Forældre komme tilstede og høre, hvad Børnene undervises i. I Mødet Kl. 2 Søndag Formiddag vil der blive Afstemning over Kirkens Autoriteter, og det er af stor Vigtighed, at alle Medlemmer er tilstede og afgiver deres Stemme. Mødet Søndag Aften vil finde Sted til den sædvanlige Tid.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1916.

Missionspræsident: Hans J. Christiansen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion den 31. Decbr. 1916: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total Missionærer	Lokale Præstedømme: Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indendørs	Udendørs
Aalborg....	3		2	1		3	13	11	14	2	275	315	90	405	12	8	11	3	4	8	82	474	275	17431	78	360	3
Aarhus	5	1	2	1		4	29	24	19	10	342	424	119	543	17	11	14	2	7	5	7	236	402	5095	17	437	
Kjøbenhavn	7			1		1	24	14	17	15	553	623	106	729	27	10	25	6	4	5	18	78	93	25981	49	510	
Missions-kontoret.....		2		1		3																					
Totalsum for Danmark....	15	3	4	4		11	66	49	50	27	1170	1362	315	1677	56	29	50	11	15	18	107	788	770	48507	144	1307	3
Bergen.....	4		4			4	9	8	9	3	253	282	95	377	11	12	5	2		5		28	1786	5236	151	712	
Trondhjem.	2		1	2		3	4	4	3	4	114	129	33	162	8	7	1		1	3		8	225	890	24	167	
Kristiania..	8	1	2			3	27	19	28	21	760	855	186	1041	17	18	2		1	8		235	162	5871	181	469	
Totalsum for Norge......	14	1	7	2		10	40	31	40	28	1127	1266	314	1580	36	37	8	2	2	16		271	2173	11997	356	1348	
Totalsum for Missionen..	29	4	11	6		21	106	80	90	55	2297	2628	629	3257	92	66	58	13	17	34	107	1059	2943	60504	500	2655	

Sand Frihed.

Mangfoldige Mennesker tænke,
At naar de kun Guldet kan faa,
Da løsnet er Trældommens Lænke,
Og alting saa herligt vil gaa.

De Rigdomme søge at samle,
Men bryde sig ikke om Gud,
Og Huset, de bygge, vil ramle,
Thi de har foragtet hans Bud.

O, hvad vil det os kunne gavne,
Om ogsaa al Verden vi vandt?
Hvor vil vi ved Døden vel havne,
Om ikke Guds Rige vi fandt?

Men søge vi Himmelens Rige,
Og Skatte, som ikke forgaa,
Og fremad mod Lyset vi hige,
Da Huset, vi bygge, vil staa.

Ved Kristus kan Friheden findes,
Han ene kan sætte os fri.
O, lad os ej aandelig blindes,
Men vandre paa Helligheds Sti!

Naar dertil vi Vilje kun have,
At vandre, som Jesus os bød,
Og ej vi er Lasternes Slave,
Først da skjænkes Friheden sød. —

Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).